

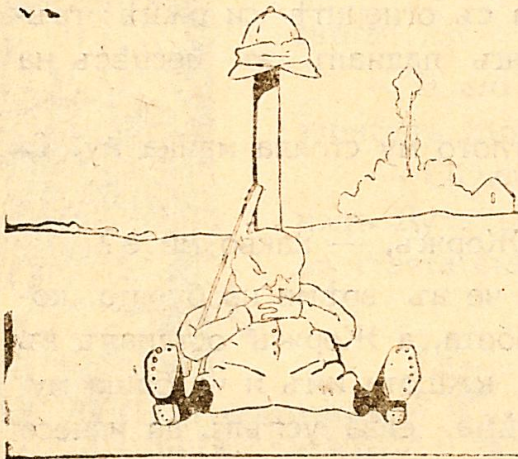
Ловецъ-стрѣлецъ.

I.

Да си отпочине
 Въ лѣтната омара,
 Томъ, ловецътъ, седна
 Край върлина стара,

На върха ѝ сложи
 Лѣтната си капа, —
 Зеръ, додѣ почива,
 Да се не оцапа.

Ала пуста дрѣмка
 Навѣсти ловеца;
 Попрозѣ се тежко
 И заспа синеца.

II.

Свиха и извиха
 Тамъ два коса черни,
 Два хайдука горски
 Буйни и невѣрни.

Свиха, па кацнаха
 Врѣхъ капата право
 И съ гърла юнашки
 Свирнаха наздраво.

Свирятъ съ всичка сила,
 Свирятъ и нехаятъ; —
 Че подъ тѣхъ спи нѣкой,
 Не шатъ и да знаятъ.

